

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

Aturem el desmantellament de la sanitat pública!

En molts municipis de l'Estat espanyol s'estan tancant punts d'atenció continuada, consultes, centres de salut, les cites a primària tenen una demora de 15 dies en general; les consultes mèdiques són telefòniques com a norma; els oncòlegs afirmen que han deixat de diagnosticar precoçment un 25% dels càncers i, al menys des del març, hi ha una sobremortalitat no justificada; els geriàtrics s'han convertit en residències de contagi i mort. Els gerents dels hospitals tracten de substituir la manca de personal amb contractes precaris que tenen els dies comptats; s'ha recorregut a l'exèrcit per suplir la manca de rastrejadors i de personal, i per dirigir l'estat d'alarma; s'imposa la mobilitat funcional i geogràfica a metges i infermeres, el personal sanitari està esgotat i tots els drets dels treballadors de la sanitat són trepitjats, incloent el dret de reunió, els drets sindicals. Tot en nom de combatre la pandèmia per SARS-CoV-2. I, davant la indignació i la ràbia dels professionals, el govern central i els autonòmics pretenen compensar-ho amb una paga que no arriba per a tothom, creant més desconcert i malestar entre els treballadors de la sanitat. Millor seria que tornessin ja el 8% de poder de compra perdut aquests anys.

La població es mobilitza en defensa del seu sanitat

La població resisteix, s'organitzen plataformes i col·lectius per oposar-se a aquesta situació amb concentracions davant els centres de salut a Bilbao o a Sevilla, a Barcelona o a Madrid, amb manifestacions com la del diumenge 29 de novembre al cas de Madrid, a la que també van convocar els sindicats. (Vegeu sobre aquests aspectes els darrers números d'Informació Obrera).

S'han recollit cent cinquanta mil signatures contra l'assistència telefònica arran de la mort per càncer de còlon d'una dona de 48 anys en un poble de Burgos; durant mesos no va aconseguir una cita presencial. La seva germana denunciava així el que ha passat:

«Sobre el paper la va matar el càncer, però jo sento que la va matar més l'excusa de l'COVID (...) el COVID s'ha convertit en l'excusa perfecta perquè les administracions instal·lin les consultes telefòniques en el nostre sistema públic de salut. A la pràctica ha suposat que els ciutadans perdem un dels nostres drets fonamentals: el dret a una as-

sistència sanitària de qualitat i digna (...). Reclamem solucions JA perquè cap altra família hagi de sentir que ha perdut un ésser estimat pel qual es va poder fer molt més i no es va fer perquè “eren temps de COVID”. No, el COVID NO ho justifica tot. »

Solucions, ja

I aquesta és la qüestió, les solucions es necessiten ja, són urgents i la pandèmia no pot justificar cap atac, cap atropellament. A les retallades en la sanitat pública d'aquests dotze darrers anys (estem parlant de prop de 30.000 milions d'euros des de 2008 fins avui), se suma ara una ofensiva per desmantellar la sanitat pública, una ofensiva que s'ha centrat en primer lloc en la atenció primària de salut, a la qual es sobrecarrega de tasques i se li retiren mitjans, però afecta tot el sistema, a una conquesta històrica: el dret a una assistència sanitària pública gratuïta i de qualitat.

La Junta d'Andalusia s'escuda en la pandèmia per tancar consultes de pediatria en barris obrers i serveis d'urgències en algunes localitats, i deriva centenars de pacients a clíniques privades, els treballadors denuncien la saturació, mentre que a Madrid s'acaba d'inaugurar l'hospital Isabel Zendal, hospital monogràfic per a la COVID-19 amb un cost de 100 milions d'euros i que es pretén dotar de personal mobilitzant a professionals d'altres centres sanitaris. Tots els col·lectius professionals i sindicals de la sanitat han resistit, al que el govern regional respon amb propagada falsa i mitjans que van de la pressió a la coerció La veritat és que es tracta d'una ofensiva general de desmantellament i privatització que, segons el Govern, tots haurien d'acceptar en nom de “l'interès comú” de la lluita contra el coronavirus; es tracta del conegut recurs a l'enemic extern, a la política de la «unió sagrada», de la «unitat nacional» per combatre-ho. Com diuen les notes editorials de la Veritat 106, «necessitaven una ocasió ...», i la van trobar amb la pandèmia de la COVID.

El sistema capitalista, contra el dret a la salut

Alguns es preguntaran com és possible que un govern que es diu progressista encapçalí aquest atac a la sanitat pública en col·laboració amb les autonomies, governades per partits de tots els colors polítics. Llevat que

es compregui que aquesta és una de les concrecions imposades a tots els governs que no tenen més perspectiva política de servir a un sistema, l'imperialista, immers en una crisi de descomposició que només pot sobreviure destruint tot el que la humanitat i la lluita de la classe obrera ha conquistat.

El FMI aborda aquesta situació en el seu informe de la Missió de la Consulta de l'Article IV per a Espanya, de 30 de setembre de 2020. Extraïem algunes frases que donen el contingut de la Declaració Final de la Missió de Consulta del FMI:

«L'impacte de la pandèmia de la COVID-19 ha estat particularment greu per a Espanya. (...)

»A curt termini, un ulterior repunt de l'activitat dependrà en gran mesura de la contenció de la crisi sanitària. (...)

»Un fracàs a l'hora de controlar nous brots, un progrés més lent que el previst en matèria de vacunes i tractaments (...) podrien entelar encara més les perspectives.

»Les mesures fiscals han de continuar centrades en superar la crisi sanitària i econòmica immediata i contenir el risc que la recessió es transformi en estrès per al sector financer, amb costos reals i socials encara més elevats».

El que, per al FMI, suposa seguir sostenint els beneficis empresarials («suport als balanços») amb «inversió pública» en ERTO, avals públics i «rescat» d'empreses.

«Referent a això, la disponibilitat de fons de la UE ofereix una oportunitat per facilitar la introducció de reformes (...), millorar la competència i propiciar les col·laboracions públicoprivades.»

Cal assenyalar que les mesures adoptades pel Govern Sánchez-Iglesias coincideixen totalment amb les que proposa el FMI, que les avala.

La pandèmia serveix per accentuar l'ofensiva contra drets i conquestes

Aquesta declaració, que es pronuncia obertament per «la introducció de reformes laborals», per «un paquet sostenible de reformes de les pensions que equilibri la sostenibilitat de les pensions amb l'acceptabilitat social» i per «un compromís polític renovat amb les reformes estructurals (...) que facilitin la reducció del deute», també diu que cal controlar els brots, fabricar vacunes, trobar nous tractaments i superar la crisi sanitària ... però

només té una recepta per a això: «propiciar les col·laboracions públicprivades»; és a dir, finançar a les multinacionals farmacèutiques i la sanitat privada a costa de desmantellar la sanitat pública. Per més que un llegeixi i rellegeixi aquesta «declaració final» no trobarà una altra cosa.

Aquest discurs és reprès per la patronal a Espanya, però amb un contingut molt més concret: Pedro Nieto, president del Grup de Treball de Sanitat del Cercle d'Empresaris, exposa en una entrevista per Redacció Mèdica, publicada el 8 d'octubre, el contingut del seu informe la Sanitat, sector encara més estratègic per la pandèmia, demana «reforçar l'aposta pel sector sanitari, pel gran valor que pot aportar la salut a l'economia». Diu, a més, que «l'impacte de la Covid-19 ha deixat al descobert una sèrie de problemes estructurals que han provocat una resposta tardana i poc segura davant la pandèmia», evidentment es refereix a la manca de col·laboració amb la sanitat privada per enfrontar la pandèmia. Assenyala també «l'escassa integració dels sistemes d'atenció adaptats a la gent gran i el crònic infrafinançament de la sanitat no ha permès invertir recursos amb fins estratègics». (...)

«Si hi ha diners per invertir, seria un gran sector per a això. El finançament ha d'anar destinat a quatre blocs: digitalització, innovació, col·laboració públicprivada i repte demogràfic. (...)

»Cal invertir en tecnologia i posar-la en marxa, per a això hi ha empreses molt bones que ens poden donar aquesta cobertura (...) però cal invertir més (...) fomentar la col·laboració públicprivada (...) ha d'haver una cooperació i una complementarietat de l'Estat cap al sector privat (...). L'Estat només no pot amb tot (...) cal ser innovadors en l'assistència a la gent gran. (...)

»Ara que hi haurà font de diners de la Unió Europea (UE) s'hauria de tenir la visió de posar la lupa en aquest sector que pot tenir molt bon rendiment i futur».

Cal observar que es tracta de tot un seguit d'afirmacions gratuïtes per acabar afirmant que és l'Estat el que ha de complementar al sector privat (desviant els fons públics que financen avui la sanitat pública cap a la privada), i no al revés, com s'afirmava fins ara per justificar la privatització de sectors de l'assistència sanitària.

El Govern s'adapta a aquestes peticions

Aquesta és la línia estratègica empresa pel Govern. El 7 d'octubre, El País retransmetia al seu web un esdeveniment organitzat per Roche en què van participar, entre altres, Salvador Illa, Fernández Vara i Carme Artigas, subsecretària d'Estat de Digitalització i Intel·ligència

Artificial. El ministre de Sanitat, Consum i Benestar Social es va pronunciar a favor de la col·laboració públicprivada amb l'argument de «reforçar la sanitat». Tant el president d'Extremadura com el representant de Roche o la secretària d'Estat van expressar la «necessitat de redefinir la sanitat», van manifestar les «sinergies» que pot aportar la «cooperació públicprivada, i el treballar junts i compartir recursos entre els dos sectors», també va poder escoltar-se que «la sanitat pública té dèficits perquè no s'ha invertit prou en ella». Per a alguns el cinisme no té límits.

No tractem aquí d'esgotar tots els assumptes relacionats amb la privatització de la sanitat, com la digitalització, la producció de noves vacunes, nous fàrmacs i nous tractaments.

La qüestió urgent ara és defensar la sanitat pública, els drets dels treballadors de la sanitat pública que garanteixen una assistència de qualitat, tornar a la sanitat els 30.000 milions desviats al sector privat o els empleats en «rescatar» el capital financer, expropiar la banca i les multinacionals farmacèutiques.

Del que hi ha autèntica necessitat és de organitzar-se per a això, per això cridem a subscriure el manifest per salvar la sanitat pública i els drets dels treballadors de la sanitat pública, a recollir signatures, a fer reunions de signants per decidir com actuar per defensar les reivindicacions, a formar comitès.

Descarrega el Manifest en defensa de la sanitat pública, una de les majors conquestes dels treballadors i els pobles.

<https://bit.ly/3ovlK6v>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta